

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrástilové a JUDr. Milady Haplové v právní věci **žalobce: P. K.**, zastoupen JUDr. Alfrédem Šrámkem, advokátem, se sídlem Pobialova 10, Ostrava, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Ostravě ze dne 4. 1. 2005, č. j. 17 Cad 84/2004 - 25,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalované ze dne 9. 2. 2004, č. j. X, byl žalobci (dále jen „stěžovatel“) od 1. 11. 2003 přiznán částečný invalidní důchod ve výši 4996 Kč měsíčně. Současně bylo v rozhodnutí uvedeno, že od ledna 2004 se výše důchodu zvyšuje na 5089 Kč měsíčně, přičemž se zvyšuje toliko procentní výměra důchodu.

Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel dne 23. 7. 2004 žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, již žádá o přezkum rozhodnutí, neboť mu byl částečný invalidní důchod přiznán na základě obecné choroby, přestože je dlouhodobě léčen pro nemoc z povolání. Rozhodnutí bylo tedy vydáno v rozporu se skutkovým stavem věci. O nesprávném důvodu přiznání částečného invalidního důchodu nebyl stěžovatel předmětným rozhodnutím zpraven, neboť z jeho obsahu nevyplývalo, že částečný invalidní důchod byl přiznán z důvodu jiného onemocnění, než pro které byl stěžovatel v předchozí době dlouhodobě léčen. O důvodu přiznání částečného invalidního důchodu se dozvěděl až v červnu 2004 dopisem žalované

ze dne 23. 6. 2004. Stěžovatel měl proto za to, že lhůta podle § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), byla zachována. Stěžovatel proto navrhl, aby rozhodnutí žalované bylo zrušeno a věc jí vrácena k dalšímu řízení.

Usnesením blíže označeným v záhlaví tohoto rozsudku krajský soud stěžovatelu žalobu podle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s. odmítl a současně rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána opožděně, neboť ze zprávy Úřadu práce v Opavě ze dne 27. 10. 2004 vyplynulo, že stěžovatel při jednání na tomto orgánu dne 17. 2. 2004 předložil napadené rozhodnutí žalované, přičemž toto vyplývá ze záznamu v jeho spise ze dne 17. 2. 2004. Současně krajský soud konstatoval, že z korespondence o důvodech rozhodnutí, jež následovala po doručení napadeného rozhodnutí, nelze zachování lhůty pro podání žaloby dovodit.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel prostřednictvím své právní zástupkyně dne 1. 2. 2005 kasační stížnost. V ní uvedl, že Krajský soud v Ostravě nepřihlédl k faktům jím tvrzeným a za rozhodný vzal termín doručení rozhodnutí stěžovateli. Takový přístup svědčí o mechanickém posuzování celé záležitosti, neboť s částí odporující zákonu nebyl stěžovatel dotčeným rozhodnutím seznámen. Jakmile byl stěžovatel seznámen i s důvody rozhodnutí žalované, toto rozhodnutí napadl žalobou, přičemž tak nemohl učinit dříve. Napadené usnesení krajského soudu tak bylo dle jeho názoru vydáno v rozporu se zákonem, a je proto dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. Z těchto důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud usnesení Krajského soudu v Ostravě zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná, neboť byla podána včas, stěžovatel je zastoupen advokátem a z jejího obsahu je zřejmé, že stěžovatel v ní namítá důvod podle § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s.

Podstata kasační námitky směřuje k posouzení skutečnosti, zda lhůta k podání žaloby proti rozhodnutí žalované počala stěžovateli běžet dnem doručení rozhodnutí, nebo zda to bylo dnem, kdy mu byly sděleny důvody rozhodnutí. Z hlediska možných důvodů k podání kasační stížnosti daných § 103 s. ř. s. lze s žalobcem souhlasit, že jde o tvrzení nezákonnosti rozhodnutí o odmítnutí návrhu stanoveného odst. 1 písm. e) tohoto ustanovení.

Žaloba proti rozhodnutí správního orgánu musí být podána do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou (§ 72 odst. 1 s. ř. s.). Odst. 4 téhož ustanovení pak stanoví, že zmeškání lhůty nelze prominout.

V projednávaném případě krajský soud zjistil, že rozhodnutí žalované bylo stěžovateli doručeno nejpozději dnem 17. 2. 2004, což stěžovatel nijak nezpochybnil ani ve své kasační stížnosti. Proto žaloba doručená žalované dne 23. 7. 2004 byla podána opožděně a krajský soud ji zcela v souladu se zákonem odmítl. Je-li žaloba podána opožděně, nemůže soud zkoumat, z jakých důvodů nebyla dodržena lhůta k podání žaloby, v důsledku jakých skutečností došlo k překročení lhůty, či kdo zmeškání lhůty zavinil. Soud nemůže svým rozhodnutím zmeškání lhůty prominout a žalobou napadené rozhodnutí věcně přezkoumat.

Pokud rozhodnutí žalované podle stěžovatelova názoru neobsahovalo důvody rozhodnutí, pak bylo zcela na místě napadnout toto rozhodnutí žalobou. Pokud tak stěžovatel neučinil, nemůže se nyní s ohledem na výše uvedené domáhat včasnosti své žaloby, neboť dodatečné odůvodnění rozhodnutí žalovanou nemá na běh zákonem stanovené lhůty žádný vliv.

Nejvyšší správní soud proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn § 60 odst. 1, 2 ve spojení s § 120 s. ř. s. Protože žalovaná, která měla ve věci plný úspěch, je správním orgánem a v dané věci jde o věc důchodového pojištění, nemá žalovaná právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. listopadu 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu